

Sygnatura akt *II K 78/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wołowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Paprocki

Protokolant Edyta Lickiewicz

po rozpoznaniu w dniach 17 września 2015 r., 22 października 2015 r., 30 listopada 2015 r., 18 stycznia 2016 r. i 16 marca 2016 r.

sprawy

H. Ś., syna S. i B. z domu P., urodzonego (...) w B.

oskarżonego o to, że

I. w dniu 31 października 2014 r. w W. uderzył B. B. (2) pięścią w twarz w okolice prawego ucha i bark prawy, w wyniku czego wymieniona doznała tkliwości uciskowej ucha i okolicy zausznej prawej oraz miernego ograniczenia ruchomości barku prawego przy ruchach skrajnych, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej organizmu na czas do siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

II. w miejscu, czasie i okolicznościach jak wyżej uderzył małym drewnianym taboretom w głowę J. B. (1), czym spowodował u wymienionego krwiak podskórny w okolicy ciemieniowej lewej, które to obrażenia naruszyły czynności jego organizmu na czas do siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk

*****

I. uznaje oskarżonego H. Ś. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, eliminując z jego opisu opisane tam skutki, to jest uznaje oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

II. uznaje oskarżonego H. Ś. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przyjmując, że oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci krwiaka podskórnego na głowie po stronie lewej w okolicy skroniowo – ciemieniowej oraz otarcie naskórka w rzucie tego obrzęku, to jest uznaje oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

III. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy wyżej orzeczone kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

IV. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego H. Ś. na rzecz pokrzywdzonej B. B. (2) kwotę 500 (pięćset) zł tytułem zadośćuczynienia;

V. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądza od oskarżonego H. Ś. na rzecz pokrzywdzonego J. B. (1) kwotę 1000 (tysiąc) zł tytułem zadośćuczynienia;

VI. na podstawie art. 628 pkt 1 kpk zasądza od oskarżonego H. Ś. na rzecz oskarżycieli prywatnych B. B. (2) i J. B. (1) kwoty po 1185,60 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu;

VII. na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od opłaty.

Sygn. akt II K 78/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. i B. B. (2) zamieszkują w budynku przy ul. (...) w W.. W budynku tym mieszka również teść H. Ś..

H. Ś. często odwiedza swojego teścia i w związku z tym między nim a J. i B. B. (2) powstają nieporozumienia dotyczące wchodzenia na posesję oraz zamykania prowadzących na nią bram.

Rankiem 31 października 2014 r. H. Ś. ponownie przyszedł w odwiedziny do teścia. Wszedł na posesję bramą od ul. (...), zrywając zabezpieczenie umieszczone przez państwa B..

Tego samego dnia około godz. 8.30 J. i B. B. (2) stwierdzili brak założonego przez nich zapiecia i udali się do mieszkania, w którym przebywał H. Ś., aby zwrócić mu uwagę, żeby nie niszczył należącego do nich mienia.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia H. Ś., k. 41,
- zeznania B. B. (2), k. 42, 9-10 akt Ds. 1102/14,
- zeznania J. B. (1), k. 42-43,
- częściowo zeznania E. Ś., k. 48-49.

Po zapukaniu do drzwi, otworzył je H. Ś.. Gdy B. B. (2) wypowiedziała do niego słowo „słuchaj”, H. Ś. uderzył ją lewą ręką z pięści w prawą część głowy i ucho. Gdy J. B. (1) wystąpił do przodu, aby zasłonić żonę, po wypowiedzeniu słów: „Kobietę bijesz?”, został uderzony przez H. Ś. taboret w głowę. Następnie B. i J. B. (2) odsunęli się od drzwi. Wówczas H. Ś. uderzył jeszcze B. B. (2) pięścią w ramię i zamknął drzwi.

Dowód:

- zeznania B. B. (2), k. 42,
- zeznania J. B. (1), k. 42-43,
- zeznania G. K., k. 54.

W wyniku uderzenia taboret w głowę J. B. (1) doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka podskórnego na głowie po stronie lewej w okolicy skroniowo – ciemieniowej oraz otarcia naskórka w rzucie tego obrzęku, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni.

Dowód:

- opinia sądowo – lekarska, k. 69-71.

W toku postępowania sądowego H. Ś. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów i złożył wyjaśnienia.

Sąd zważył:

W świetle zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów sprawstwo i wina oskarżonego co do przypisanych mu wyrokiem czynów nie budziły wątpliwości.

Ustalając stan faktyczny, sąd oparł się na dowodach w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków, a także dowodzie z opinii biegłego.

Nie dano wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której odbiegały one od ustaleń faktycznych sądu i w których oskarżony stwierdzał, że to on został zaatakowany przez pokrzywdzonych.

Wyjaśnienia oskarżonego stały w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, którzy w sposób spójny, logiczny i wzajemnie się uzupełniający przedstawili przebieg wydarzeń z dnia 31 października 2014 r. Zeznania pokrzywdzonych nie wykazywały żadnych tego rodzaju sprzeczności, aby na tej podstawie odmawiać im wiarygodności.

Dano wiarę opinii biegłego, która potwierdzała wersję wydarzeń przedstawioną przez pokrzywdzonych. Zwrócić należy uwagę na to, że to pokrzywdzeni po zdarzeniu udali się na obdukcję lekarską i to oni przedstawili w toku procesu dokumenty, które umożliwiły biegłemu wydanie opinii dotyczącej odniesionych przez nich obrażeń. Tego rodzaju zaświadczeń, dokumentów nie przedstawił oskarżony, pomimo tego, że on i jego żona stwierdzali, że miał odnieść w wyniku zdarzenia obrażenia – według świadka E. Ś. miał mieć spuchniętą kostkę, posiniaczone uda, zadrapaną twarz. Pomimo takich obrażeń oskarżony (według zeznań jego żony) nie chciał iść do lekarza, stwierdzając: „(...) no bo z czym”.

Tego rodzaju postępowanie oskarżonego jest zdaniem sądu nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Skoro oskarżony, jak twierdził, był ofiarą ataku dokonanego przez pokrzywdzonych, oczywistym wydaje się, że powinien dochodzić swoich praw oraz zgłosić się do lekarza na obdukcję.

Tymczasem oskarżony nie tylko nie zgłosił się do lekarza, ale nawet nie zawiadomił policji o popełnionym na jego szkodę przestępstwie – zarówno w dniu zdarzenia, jak i w kolejnych dniach. Takie zachowanie stanowiło kolejny powód, dla którego odmówiono wiary przedstawionej przez oskarżonego (i jego żonę) wersji wydarzeń.

Logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego była zaś postawa pokrzywdzonych, którzy zaraz po zdarzeniu wezwali policję oraz udali się na obdukcję lekarską. Nadto pokrzywdzony udał się do dzielnicowego (co potwierdzał świadek G. K.), aby zgłosić mu pobicie. Świadek nie przypominał sobie zaś, aby w podobnej sprawie był u niego oskarżony.

Przy ustalaniu stanu faktycznego sąd pominął zeznania policjantów A. B., M. K. i R. P., bowiem świadkowie nie pamiętali interwencji.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych i poczynionych rozważań, sąd uznał, że to oskarżony zaatakował pokrzywdzonych i spowodował obrażenia u J. B. (1), dopuszczając się przestępstwa z art. 157 § 2 kk.

Ponieważ biegły w opinii stwierdził, że oskarżony nie spowodował u pokrzywdzonej takiego rodzaju obrażeń, które naruszyłyby czynności narządów jej ciała, czyn popełniony na szkodę B. B. (2) sąd zakwalifikował jako naruszenie nietykalności cielesnej z art. 217 § 1 kk.

Wymierzając oskarżonemu kary jednostkowe i karę łączną, sąd kierował się dyspozycjami z art. 53 kk.

Sąd uznał, że właściwą reakcją na czyny oskarżonego będzie wymiarzenie kar grzywny w wymiarze 60 i 120 stawek dziennych oraz kary łącznej 150 stawek dziennych. Mając na uwadze, że oskarżony jest rencistą, stawkę dzienną ustalono na kwotę 20 zł.

Czyn popełniony na szkodę J. B. (1) charakteryzował się wyższą społeczną szkodliwością, co znalazło odzwierciedlenie w wymiarze kary.

Przy wyborze i wymiarze kar sąd wziął pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego, choć nie traktował jej jako okoliczności łagodzącej.

Żądane przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych kwoty zadośćuczynień były zdaniem sądu za wysokie.

Pokrzywdzona nie odniosła żadnych obrażeń i w związku z tym sąd uznał, że kwota 500 zł stanowi wystarczające zadośćuczynienie za poniesioną przez nią krzywdę związaną z naruszeniem jej dobra, jakim było prawo do nietykalności cielesnej.

Pokrzywdzony odniósł obrażenia, lecz nie były one znaczne i bardzo uciążliwe, zaś zgłaszane przez pokrzywdzonego bóle głowy ustąpiły po 2 – 3 dniach. W związku z tym sąd przyznał mu tytułem zadośćuczynienia kwotę 1000 zł.

Na mocy art. 628 pkt 1 kpk zasądzono od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kwoty po 1185,60 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nich kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru oraz tytułem zwrotu opłat sądowych. Sąd uznał za zasadne doliczenie do należnych pokrzywdzonym kwot zwrotu kwoty podatku VAT, którą musieli uiścić razem z wynagrodzeniem pełnomocnika.

Ponieważ oskarżony jest rencistą, sąd zwolnił go od opłaty.